

Kristus on kaikkien ihmisten Vapahtaja

John F. Brug, Hjalmsgården 12.7.2014 (käännös: Juhani Viitala)

Raamatun opetus synnistä ja pelastuksesta voidaan koota yhteen seitsemäksi kohdaksi.

1. Kaikki ihmiset ovat luonnostaan kadotettuja syntisiä. Sekä Aatamilta peritty syyllisyys että heidän itse tekemänsä synnit tuomitsevat heidät.
2. Jeesus eli täydellisen elämän kaikkien ihmisten puolesta.
3. Jeesus kuoli ristillä ja maksoi (pay for) koko maailman kaikki synnit.
4. Jeesus nousi kuolleista, ja tämä osoittaa, että ...
5. Jumala on antanut kaikki synnit anteeksi Jeesuksen tähden. Tämä tarkoittaa, että ”sinulle on annettu anteeksi Kristuksen tähden”!
6. Jokaisella, joka uskoo Jeesukseen Vapahtajana synnistä, on iankaikkinen elämä.
7. Sillä, joka ei usko Jeesukseen, ei ole iankaikkista elämää.

Kaikki nämä ovat suoria lausumia. Ne ovat Raamatun selviä lausumia. Silti kristillisessä kirkossa eri ryhmät kieltävät ne kaikki. Numeron 1, perisyntien, kieltävät kaikki synergistit, jotka uskovat, että ihmisessä on jäljellä jotain hengellistä kykyä kääntyä Jumalan puoleen. Numeron 2, Kristuksen aktiivisen kuuliaisuuden, ovat kieltäneet eri ryhmät luterilaisessa kirkossa, myös Pohjoismaissa. Numeron 3, sovituksen tai lunastuksen, kieltävät kalvinistit, jotka rajoittavat sen valittuihin ja katoliset ja muut, jotka kieltävät sen, että Kristuksen suorittama maksu oli täydellinen. Numeron 4, ylösnousemuksen, kieltävät liberaaliset kirkot, mutta ylösnousemuksen merkityksen kieltävät myös ne luterilaiset, jotka kieltävät numeron 5, objektiivisen vanhurskauttamisen. Numeron 6, subjektiivisen vanhurskauttamisen, kieltävät toisaalta katoliset ja ne, jotka kieltävät, että meitä ei vanhurskauteta yksin uskon kautta vaan uskon ja tekojen kautta. Toisaalta sen kieltävät pluralistit tai universalistit, jotka väittävät, että ihminen voi pelastua ilman uskoa Kristukseen. Pluralistit ja universalistit kieltävät myös numeron 7.

Tämän luettelon merkitys on osoittaa, että jokaisen Raamatun opetuksen, olipa se kuinka selkeä tai tärkeä hyvänsä, on kielletty joissain kirkon ryhmissä. Nämä kieltämiset nousevat melkein aina jommasta kummasta seuraavasta kahdesta tavasta lähestyä teologiaa: 1) Raamatun opetusten pätevyys arvioidaan ihmisen järjen käytöllä; 2) Käytetään järjettä siihen, että yritetään sovittaa kaikki opetukset loogiseksi rakennelmaksi sen sijaan, että annettaisiin niiden pysyä sellaisina kuin Raamattu ne opettaa.

Tässä lyhyessä esityksessä näemme, miten tämä periaate soveltuu numeroon 5, totuuteen, jota on kutsuttu objektiiviseksi vanhurskauttamiseksi. Se on aivan yksinkertainen totuus. Se voidaan sanoa kahdella lauseella:

Kristus maksoi kaikkien ihmisten kaikki synnit.

Isä Jumala hyväksyi Kristuksen maksun synnistä ja luki sen kaikkien ihmisten hyväksi.

Tarkasti ottaen vain toinen lause on yhteenveto objektiivisesta vanhurskauttamisesta. Ensimmäinen lause kuvaa sitä, mitä useimmiten kutsutaan lunastukseksi tai sovituksiksi. Täsmällisesti lausuen sovitus on objektiivisen vanhurskauttamisen perusta.

”Isä Jumala hyväksyi Kristuksen maksun synnistä ja luki sen kaikkien ihmisten hyväksi.” On vaikea ymmärtää miten tämä lause voi vaivata ketään kristittyä, puhumattakaan että jotkut kristityt voivat torjua sen. Kristus on Jumalan ääretön Poika. Miten hänen kuolemansa voisi olla yhtään vähempää kuin kaikkien ihmisten kaikkien syntien täydellinen maksu? Jos hänen Poikansa maksoi täydellisen maksun kaikkien ihmisten kaikista synneistä, miten Isä Jumala saattaisi hyväksyä sen vain osittaiseksi maksuksi tai maksuksi vain joidenkin ihmisten puolesta? Miten hän saattaisi hyväksyä sen vain mahdolliseksi

maksuksi, joka meidän täytyy tehdä todelliseksi lisäämällä siihen jotain, olkoonkin että ainoa asia, joka meidän tulee lisätä, olisi usko? Objektiiivisen vanhurskauttamisen kieltäminen on järjen vastaista. Mutta vielä merkittävämpää: se on epäraamatullista.

Raamattu on täynnä todistuksia siitä, että Kristus maksoi kaikkien ihmisten kaikki synnit. Voimme tuoda esiin niistä vain muutamia.

Joh. 1:29b

Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!

1 Joh. 2:2

Ja hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.

Jos synti on otettu pois, se on annettu anteeksi. Sovitus on täydellinen maksu. Tämä maksu suoritettiin koko maailman edestä, ei ainoastaan uskovien hyväksi. Tämä on aivan selvää, jos vain luemme kohdat emmekä mieli kysymystä liikaa.

Yli vuosikymmen sitten olin luennoimassa vapaakonferenssissa Suomessa ja eräs kuulijakunnassa ollut mies, jota voisimme luonnehtia pietistisen lähetysjärjestön jäseneksi, kysyi minulta keskustelujakson aikana uskonko objektiiiviseen vanhurskauttamiseen. Kun olin varmistanut, että hän ymmärsi käsitteen samalla tavalla kuin me ja kun olin vakuuttanut hänelle, että me uskoimme ja tunnustimme tuon totuuden, hän sanoi: "Olen iloinen, kun kuulen tuon. Meidän vanha opettajamme tapasi kertoa, että liturgiassa me sanomme, että hän ottaa pois maailman synnin mutta sydämessämme me sanomme aina, että hän otti pois maailman synnin." Objektiiivinen vanhurskauttaminen ei ole tämän monimutkaisempaa.

2 Kor. 5:14b

Yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet.

Room. 3:23-24

Sillä ei ole yhtään erotusta. Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa,

Room. 5:18

Niinpä siis, samoin kuin yhden ihmisen lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin myös seuraus yhdestä vanhurskauden teosta oli vanhurskauttaminen, joka tuo elämän kaikille ihmisille.

Tällä kertaa Kristuksen kuoleman hyödyn vastaanottajia kuvataan "kaikiksi" – kaikki ne, jotka on vanhurskautettu vapaasti armosta ovat ne samat kaikki, jotka ovat tehneet syntiä. Tämän täytyy viitata kaikkiin ihmisiin. Ne kaikki, jotka Aatamin synti tuomitsi ovat se sama ryhmä, joka vanhurskautettiin Kristuksen vanhurskauden teon tähden.

Room. 5:8-10

Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme. Paljoa ennemmin me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihasta. Sillä jos me silloin, kun vielä olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljoa ennemmin me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut;

Tämä kohta on melkein tyrmistyttävä, eikö vain? Se ei sano, että Kristus kuoli jotta voisimme myöhemmin tulla sovitetuiksi ja lakata olemasta hänen vihollisiaan. Se sanoo, että sovitustapahtui, kun me vielä olimme Jumalan vihollisia. Sovitus ei sen tähden voi olla muutos meissä. Sen täytyy olla muutos meidän ulkopuolellamme Jumalan tuomioistuimessa. Raamattu määrittelee sovituksen kohdassa, joka on ollut paljon keskustelun keskuksena.

2 Kor. 5:19a

Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan.

Jälleen kerran Kristuksen kuoleman hyödyn vastaanottaja on maailma. Hyöty mainitaan kahdella tavalla, joita yhdistää yhtäläisyysmerkki: sovitustapahtui Jumalan kanssa = ei lueta heitä vastaan heidän syntejään. Syntien lukematta jättäminen on samaa kuin syntien anteeksiantaminen.

Psalmi 32:1, 2

Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksi annetut, jonka synti on peitetty!
Autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa.

Tässä on ehkä paikka, jossa on hyvä keskustella käsitteistä. Käsitteet itsessään eivät ole kovin tärkeitä. Jos joku uskoo, että Isä Jumala hyväksyi Kristuksen maksun synneistä ja luki sen kaikkien ihmisten hyväksi, ei ole paljoakaan merkitystä minkä nimen me sille annamme. On kätevää, että meillä on jotain yhteisesti hyväksyttyä terminologiaa, jotta voimme olla kanssakäymisessä toistemme kanssa helpommin. Mutta myös Raamatussa samaa asiaa kutsutaan joskus eri nimillä. (Hän jota Johannes kutsuu Antikristukseksi, Paavali kutsuu synnin tai laittomuuden ihmiseksi. Sitä mitä Jeesus kutsuu synniksi Pyhää Henkeä vastaan, Johanneksen 1. kirje kutsuu synniksi, joka on kuolemaksi). Jos opetus on sama, sanaston erilaisuus ei ole erottavaa. Mutta joskus ihmiset ohittavat opin erilaisuuden yksinkertaisesti käsitteiden erolla.

Jotkut luterilaiset, jotka kieltävät objektiivisen vanhurskauttamisen, väittävät, että he vastustavat vain tätä käsitettä, mutta he hyväksyvät 2. Kor. opin nimityksellä ”maailman sovitustapahtui”. Tuskin me voimme vastustaa käsitettä ”maailman sovitustapahtui”. Se nousee suoraan tuosta kohdasta. Jos joku sanoo, että hän ei kannata käsitettä ”objektiivinen vanhurskauttaminen” ja pitää sitä epäselvänä ja pitää parempana käsitettä ”maailman sovitustapahtui”, voimme hyväksyä tämän. Me emme taistele sanoista.

(Oletetaan, että kohtaisit jonkun maailman etäisellä kulmalla, josta on tullut luterilainen lukemalla vain Raamattua ja ilman että hän on tavannut toisia luterilaisia. Kun hän kuulee sinun puhuvan luterilaisesta uskosta, hän huomaa, että hän on myös luterilainen. Kerta toisen jälkeen huomaat, että te uskotte samat opit yksinkertaisesti, koska ne ovat sitä mitä Raamattu sanoo. Lopuksi kun keskustelu on lähes lopussa sinä kysyt: ”uskotko, että paavi on Antikristus?” Hän sanoo: ”Ei, en usko.” Olet pettynyt, mutta hän lisää kiireesti: ”Ei, en kutsu paavia Antikristukseksi. Ilmestyskirjan 17. lukua seuraten kutsun paavia prostituoiduksi, joka istuu monien vetten päällä. Etkö sinäkin kiirehtisi sanomaan: ”Ok, ajattelen, että voimme olla tuosta samaa mieltä.”)

Mutta käsitteen ”objektiivinen vanhurskauttaminen” torjuminen ei usein ole yksinkertaisesti sitä, että joku pitää jotain toista käsitettä parempana. Se on sen totuuden torjuntaa, että Isä Jumala hyväksyi Kristuksen maksun synnistä ja luki sen kaikkien ihmisten hyväksi. Tutkikaamme kolmea käsitettä.

Objektiivinen vanhurskauttaminen: Vanhurskauttaminen tarkoittaa sitä, että Jumala julistaa synnit anteeksiannetuiksi. ”Objektiivinen” merkitsee sitä, että tämä julistaminen tapahtui jo kauan ennen kuin minä koskaan kuulin siitä tai uskoin sen. Se tapahtui Jumalan kärjäsälissä, kun Jeesus saattoi päätökseen työnsä. Se tapahtui silloin, kun minä olin vielä ”Jumalan vihollinen”.

Universaalinen vanhurskauttaminen: Käytämme tätä käsitettä samaamerkitseväenä kuin objektiivinen vanhurskauttaminen, mutta nämä kaksi käsitettä korostavat eri totuuksia tästä opetuksesta. “Objektiivinen” korostaa, että se tapahtui minun ulkopuolellani. “Universaalinen” korostaa, että se koskee jokaista ihmistä maailmassa. Raamatullinen totuus, että “Isä Jumala hyväksyi Kristuksen maksun synnistä ja luki sen kaikkien ihmisten hyväksi” on sekä objektiivinen että universaalinen, joten voimme käyttää näitä käsitteitä samaamerkitsevinä viittaamaan samaan asiaan.

Maailman sovitus: Kuten edellä sanoimme, tässä käsitteessä ei ole mitään vikaa. Jumala todellakin sovitti mailman, mutta hän teki sen siten, että hän ei syyttänyt heitä heidän synneistään eli hän antoi heidän syntinsä anteeksi. Kukaan ei voi hyväksyä käsitettä “maailman sovitus” siinä merkityksessä kuin se määritellään 2. Kor. 5:ssä ja sitten kieltää käsitteen “objektiivinen vanhurskauttaminen” pätevyys. Ongelma ei ole käsitteen “mailman sovitus” käyttö. Ongelma on maailman vanhurskauttamisen kieltäminen.

Jos voin sanoa, että $A=B$ ja $B=C$, en voi kieltää että $A=C$.

Vanhurskauttaminen=jonkun syntien lukematta jättäminen, syntien anteeksianamus

Sovitus=Vanhurskauttaminen

Maailman sovitus=Maailman vanhurskauttaminen

Jumala antoi anteeksi kaikkien ihmisten kaikki synnit maailmassa. Emme voi sanoa, että tämä soveltuu maailmaan, mutta ei yksittäisiin ihmisiin. Kohdassa käytetään niin yksiköllistä maailmaa kuin monikollista “he” sanaa. Maailman saama tuomio on sama kuin jokaisen maailman ihmisen saama tuomio.

Tämä ei tarkoita sitä, että maailman sovitus/maailman vanhurskauttaminen on koko kertomus. Raamattu puhuu maailman vanhurskauttamisesta/maailman sovituksesta/objektiivisesta vanhurskauttamisesta rinnakkain henkilökohtaisen vanhurskauttamisen/yksilön sovituksen/subjektiiivisen vanhurskauttamisen kanssa. Se ei näe ristiriitaa sinä, että uskomme molemmat. Tosiasia on, että se vaatii meiltä molempien uskomisen.

Room. 3:22-24

Se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta. Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

Heti puhuttuaan subjektiiivisesta tai henkilökohtaisesta tai yksilön vanhurskauttamisesta, joka tapahtuu uskossa, Paavali puhuu objektiivisesta vanhurskauttamisesta, joka on subjektiiivisen perusta. Sitten 2. Kor. kääntää järjestyksen.

2 Kor. 5:18-21

Mutta kaikki on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen viran. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulimme Jumalan vanhurskaudeksi.

Tässä hän lausuu ensinnäkin, että Jumala sovitti meidät itselleen Kristuksessa. Jumalaa ei tarvinnut sovittaa – hänessä ei ollut mitään vikaa. Mitään hänessä ei tarvinnut muuttaa. Me olimme niitä, jotka piti muuttaa. Ensimmäinen asia, joka muuttui, oli meidän asemamme Jumalan tuomioistuimen edessä. Kristus maksoi koko maailman velan. Isä Jumala hyväksyi tuon maksun ja luki sen maailman hyväksi. Tämä oikeustoimi (transaction) ilmoitetaan sovituksen virassa eli evankeliumissa. Evankeliumin sisältö on tämä: Jumala ei lukenut maailmalle heidän syntejään.

Tämän sovituksen, joka oli ensin objektiivinen, on tullava subjektiiviseksi. Jumalan ja ihmisen välillä vallitsee rauha. Meidän koko syntivelkamme on maksettu. Mutta meidän on kuultava tästä, käytettävä lahjaa ja nautittava rauhasta. Tämän takia Kristuksen lähettiläät menevät ja ilmoittavat, että synti on annettu anteeksi ja meillä on rauha Jumalan kanssa. Koska emme ole enää lain ilmoittaman Jumalan vihan alaisia, meillä on rauha Jumalan kanssa Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.

Tämä perustuu suureen vaihtokauppaan. Jeesus tehtiin synniksi meidän sijastamme – kaikki meidän syntimme luettiin hänelle ja hän maksoi niistä ikään kuin ne olisivat olleet hänen omiaan. Hänen velanmaksunsa luettiin meidän velanmaksuksemme. Hänen viaton kuolemansa ja pyhä elämänsä luettiin meidän hyväksemme. Hänessä meidät tehdään Jumalan vanhurskaudeksi.

Niin ihmeellinen kuin tämä sovitus onkin, siinä tosiasiaa ei ole mitään outoa tai epätavallista, että se on ensin objektiivinen ja sitten se tulee subjektiiviseksi.

Jos menen ja tallennan miljoona dollaria (tai kruunua tai euroa) tilille, jonka avaan sinulle, tuo raha on laillisesti sinun. Mutta jotta hyötyisit siitä, sinun on kuultava siitä, uskottava se ja käytettävä sitä. Jos et usko, että se on sinun, et hyödy siitä vaikka se oli sinun.

Britannian ja Yhdysvaltojen välisessä vuoden 1812 sodassa solmittiin sopimus Euroopassa, joka toi rauhan Englannin ja Yhdysvaltojen välille. Mutta brittiläiset ja amerikkalaiset sotilaat New Orleansissa eivät kuulleet rauhasta ja niin he taistelivat hyödyttömän taistelun ja kuolivat turhan takia.

Toisen maailmansodan lopussa Yhdysvallat ja Japani allekirjoittivat sopimuksen, joka toi rauhan. Mutta joillakin Tyynenmeren saarilla japanilaiset sotilaat piileksivät viidakossa syöden hyönteisiä ja juuria vielä 10 vuoden ajan, koska he eivät uskoneet rauhanilmoituksia, joita lähetettiin heille toistuvasti. Vaikka rauha oli todellinen, he eivät nauttineet sitä.

Luther käytti samanlaista vertailua.

Samoin sekin, joka ei usko, että hän on päästetty ja hänen syntinsä on annettu anteeksi, epäilemättä saa kerran tietää, kuinka ehdottoman varmasti *hänen syntinsä olivat anteeksiannetut, vaikka hän ei tahtonut sitä uskoa...* Monet eivät usko evankeliumia, mutta ei evankeliumi silti erehdy eikä valehtele. Eräs kuningas antaa sinulle linnan: ellet ota sitä vastaan, niin ei kuningas silti ole valehdellut eikä pettänyt, vaan sinä olet pettänyt itseäsi, ja syy on sinun; kuningas on sen varmastikin antanut.¹

Ei ole todellakaan kahta sovitusta eikä kahta vanhurskauttamista. Ne ovat yhden sovituksen kaksi näkökohtaa. Sovitus on jo objektiivinen todellisuus, kun kerran Jeesus maksoi synnin ja Isä hyväksyi maksun. Jumala osoittaa tämän meille erityisesti kolmella tavalla. Kaksi ensimmäistä ovat erityisiä merkkejä.

Kun Jeesus julisti, ”se on täytetty”, synti maksettiin. Jumalan hyväksyntä tälle maksulle osoitettiin temppelin esiripun repeämisellä. Syntisten ihmisten ja Jumalan välillä oleva este siirrettiin pois. Ovi taivaaseen avattiin. Kaikki kolme synoptista evankeliumia kertovat tästä dramaattisesta merkistä (Matt. 27:51, Mark. 15:38, Luuk. 23:45). Tämä oli merkki siitä, että lukemattomat eläinuhrit, jotka eivät koskaan itsessään voineet maksaa yhtäkään syntiä, oli nyt lopetettava. Ne yksinkertaisesti osoittivat eteenpäin yhteen täydelliseen uhriin, joka oli tuleva. Nyt kun tuo uhri oli täytetty, noiden uhrien aika oli lopussa.

¹ *Luther's Works, Vol. 40: Church and Ministry II*, s. 366-367 (Fortress, 1958). Martti Luther. Valitut teokset III, s.443-444 (Avaimista). WSOY 1983.

Toinen merkki oli vielä tärkeämpi – Jeesuksen ylösnousemus kuolleista. Ylösnousemuksellaan Jeesuksen osoitettiin olevan Jumalan Poika voimassa. Yksi raamatunkohta puhuu suoraan yhteydestä ylösnousemuksen ja objektiivisen vanhurskauttamisen välillä.

Room. 4:25 Joka on alttiiksi annettu (kuolemaan) meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden.

Jeesus luovutettiin kuolemaan, koska me olimme tehneet syntiä. Olisi mieleöntä sanoa, että hänet luovutettiin, jotta me voisimme tehdä syntiä. Hänet herätettiin elämään, ei sen tähden, että meidän voitaisiin vanhurskauttaa vaan koska meidän oli vanhurskautettu. Molemmat rinnakkaiset lausunnot katsovat taakse syyhyn. Ne eivät katso eteenpäin tarkoitukseen

Kun Jumala herätti Jeesuksen kuolleista, hän julisti Jeesuksen kuoleman saattaneen päätökseen sen päämäärän, että synti oli sovitettu, että hän oli hyväksynyt sovituksen ja niin Jeesuksen Kristuksen kunnias ylösnousemus kuolleista on myös samanaikaisesti todellinen, juhlallinen, virallinen synninpäästö, jonka Jumala on lausunut syntisille ihmisille. Aivan kuten synnin sovitus on universaalinen, niin myös tämä vanhurskauttamistuomio on universaalinen ja soveltuu syntisten ihmisten koko maailmaan.

Kristus “luovutettiin kuolemaan meidän syntiemme takia”. Koska me olimme tehneet syntiä, me ansaitsimme kuoleman. Mutta sen sijaan että olisi vaatinut meidän kuolemaamme, Jumala lähetti Poikansa maailmaan elämään täydellisen elämän, jota me emme voineet elää ja kuolemaan kuoleman, jollainen meidän kuolemamme olisi pitänyt olla. Elämällään hän ansaitsi vanhurskauden meille ja kuolemallaan hän maksoi meidän synneistämme. Kristuksessa Jumala näkee meidät nyt vanhurskaina; hänessä me olemme vanhurskautetut. Syntisen vanhurskauttaminen on loppuunsaatettu tosiasia, jota korostaa Kristuksen huuto ristillä: “Se on täytetty” (Joh. 19:30). Ja osoittaakseen, että hän oli hyväksynyt Poikansa uhrikuoleman kaikkien syntisten vanhurskauttamiseksi, Jumala herätti Poikansa kuolleista pääsiäisaamuna. Tehdessään niin Jumala lausui koko maailmalle...Voimme lausua sen omin sanoin näin: Kristuksen oli kuoltava, koska me olimme tehneet syntiä, mutta hänet voitiin herättää elämään, koska meidät oli vanhurskautettu hänen kuolemansa kautta.²

Paavali ei sano, että Jeesuksen ylösnousemus oli meidän syyttömäksi julistamisemme syy. Juuri päin vastoin, meidän syyttömäksi julistamisemme oli Jeesuksen ylösnousemuksen syy. Jeesuksen meidän puolestamme ristillä suorittama lunnasmaksu sai aikaan meidän syyttömäksi julistamisemme (Room. 3:24). Koska tämä oli tunnustettu tosiasia, Jumala toi Jeesuksen takaisin elämään. Tai sanoaksemme asian toisin, herättämällä Jeesuksen Jumala vakuutti meille, että Jeesus oli todella saattanut päätökseen pelastuksemme.³

Kristuksen ylösnousemus tapahtui todellisenä synninpäästönä...Kun Jumala rankaisi meidän syntejämme Kristuksessa, jonka kannettavaksi hän laittoi ne ja jolle hän luki ne, meidän välimiehenämme, niin hän myös juuri tällä kuolleista herättämisen teolla päästi hänet meidän synneistämme, joista oli syyttänyt häntä ja niin hän päästi myös meidät hänessä.⁴

Voimme sanoa sen toisin. Jos Kristuksen kuolema ristillä oli meidän laskumme maksu, ylösnousemus oli sen kuitin esittäminen, jossa luki MAKSETTU TÄYDELLISESTI.

Todistusaineisto on selvä. Se on aivan yksinkertainen. Se on johdonmukainen. Kristuksen kuolema luetaan koko mailman hyväksi. Hänen kuolemansa vaikutus on maailman syntien anteeksiantamus. Se sanotaan eri tavoin, mutta lopputulos osoittautuu aina samaksi.

² Armin Panning, *Romans*, s. 78 (NPH, 1999).

³ David P. Kuske, *A Commentary on Romans 1-8*, s. 237 (NPH, 2007).

⁴ Abraham Calovius, jota F. Pieper lainaa. *Christian Dogmatics*, Vol. 2., s. 321 (St. Louis: Concordia Publishing House, 1953). Kohtaa ei ole suomennoksessa, joka on Pieperin dogmatiikan lyhennelmä.

Edunsaajat	Etu
Maaailma	Sen synty on otettu pois
Koko maailma	Kristus on sen sovitusuhri
Kaikki	Kristus kuoli heidän puolestaan=he kuolivat
Kaikki	Ovat tehneet syntiä, ovat vanhurskautetut vapaasti armosta
Kaikki ihmiset	Aatamin synty tuomitsee heidät, Kristuksen vanhurskaus vanhurskauttaa heidät
Maailma/ihmiset	Sovitetut=Jumala ei lue heille heidän syntejään

Kun tämä on niin yksinkertaista, minkä tähden joillakin ihmisillä on niin paljon vaikeuksia sen kanssa. Ongelma nousee kahdesta perussyystä. Ensimmäinen on se, että yritetään välttää vasemmalla puolella tietä olevaa ojaa ajamalla oikealla puolella tietä olevaan ojaan. Tätä on tehty yhä uudestaan kirkon historiassa. Kun roomalaiskatoliset tekivät Kristuksen todellisen ruumiin ja veren läsnäolosta Herran ehtoollisessa aineiden palvontaa, niin reformoidut turvautuivat pelkkään leipään ja viiniin. Lapsikastetta käytettiin joskus väärin edistämään väärää turvallisuutta ilman uskoa ja katumusta. Judaistit torjuivat Paavalin julistuksen yksin uskon kautta saatavasta pelastuksesta, koska he pelkäsivät, että sellainen opetus rohkaisi ihmisiä syntiin.

Tässä tapauksessa on kysymys paljolti samasta. Universalismi ja pluralismi opettavat, että jokainen pelastuu jopa ilman uskoa Kristukseen. Torjuakseen tämän jotkut luterilaiset opettavat, että ei ole vanhurskauttamista ennen uskoa. Jotkut universalistit saattavat myös käyttää objektiivista vanhurskauttamista puolustuksena uskollen. Mutta tämä on opin väärinkäyttöä, ei sen oikeata käyttöä. Tässäkään ei ole mitään uutta. Jo apostoli Paavalin aikaan ne, jotka tahtoivat puolustaa välinpitämättömyyttä syntiä kohtaan, yrittivät käyttää vanhurskauttamista uskon kautta puolustuksena heidän huolettomalle asenteelleen syntiin. ”Jos me teemme enemmän syntiä, Jumalalla on enemmän mahdollisuuksia olla armollinen.” Subjektiivinen vanhurskauttaminen yksin uskosta on väärinkäytön kohde aivan kuten on objektiivinen vanhurskauttaminen. Syntiset ihmiset etsivät aina puolusteluja vähätelläkseen Jumalan lakia. Ratkaisu on kaikissa tapauksissa sama. Pidämme yksinkertaisesti kaikki Jumalan Sanan opetukset läheisessä yhteydessä. Saarnaamme sekä lakia että evankeliumia niiden oikeassa suhteessa ja oikeassa tasapainossa.

Toinen syy ongelmiin objektiivisen vanhurskauttamisen opin yhteydessä on läheisessä yhteydessä edelliseen. Se on kiusaus yrittää käyttää järkeä sovittamaan kaikki Jumalan Sanan opetukset systeemiksi, joka näyttää meidän järjellemme loogiselta.

Tässäkään ei ole jälleen mitään uutta. Klassinen esimerkki on arminiolaisten ja kalvinistien pyrkimykset vastata kysymykseen, ”miksi jotkut pelastuvat, jotkut toiset eivät pelastu”.

Kalvinisti päättelee: eron täytyy olla Jumalassa. Jumala saa kaiken mitä hän tahtoo. Jotkut ihmiset menevät helvettiin. Jumala tahtoi heidän menevän helvettiin. Hän ennaltamääräsi heidät helvettiin tai ei ainakaan antanut heille Vapahtajaa, Kristus kuoli vain valittujen puolesta. Valitut saatetaan vastustamatta uskoon. Vanhurskauttaminen on objektiivista mutta ei universaalista.

Arminiolainen päättelee: eron täytyy olla ihmisessä. Jumala tahtoo jokaisen pelastuvan. Kristus kuoli jokaisen puolesta. Sama evankeliumi saarnataan jokaiselle. Jotkut torjuvat sen, jotkut hyväksyvät. Eron täytyy olla ihmisissä. Joillakin täytyy olla itsessään jotain, mikä saa heidät soveltamaan armon itseensä. Jumala on valinnut joitain välikappaleita, jotka voivat johtaa ihmiset pelastukseen, mutta hän ei valitse yksilöitä pelastukseen. Vanhurskauttaminen tarjotaan jokaiselle, mutta vain ne pelastuvat, jotka uskovat.

Molemmat ratkaisut kuulostavat jossain määrin järkeviltä. Mikä on tie ulos tästä vaikeasta pulmasta? Se on todellisuudessa melko yksinkertainen. Kysymys ei ole siitä, ”miksi jotkut pelastuvat ja toiset eivät pelastu”. Kysymyksiä on kaksi.

Miksi jotkut pelastuvat? Se johtuu kokonaan Jumalan armosta, se ei johdu mistään erosta tai ansiosta ihmisissä. Miksi jotkut ovat kadotettuja? Se on kokonaan heidän syynsä, koska he torjuvat Jumalan armon.

Tämä ei ehkä näytä meistä järkevältä, mutta meidän on yksinkertaisesti annettava molempien vastausten pysyä voimassa. Meidän on sovittava systeemimme näihin vastauksiin. Emme voi yrittää pakottaa vastauksia meidän systeemiimme.

Jumala on antanut anteeksi kaikkien ihmisten kaikki synnit.
Syntien anteeksiantamus johtaa iankaikkiseen elämään.
Kaikilla ihmisillä ei tule olemaan iankaikkista elämää.
Johtopäätös: Jumala ei antanut kaikkien ihmisten syntejä anteeksi.

Tämä ei ole kovin huonoa loogisesti, mutta se on huonoa teologiaa, koska se johtaa ensimmäisen lauseen kieltämiseen, joka on selvästi raamatullinen. Päätelylinja on olennaisesti sama kuin kalvinisteilla. Se yrittää mahduttaa Jumalan Sanan loogiseen systeemiimme.

Olemme yllä nähneet miten voimme tarjota joitain selityksiä, jotka osoittavat miten molemmat lausunnot (Jumala on antanut anteeksi kaikkien ihmisten synnit, ja vain ne jotka uskovat, pelastuvat) sopivat yhteen ja molemmat ovat totta. Mutta vaikka emme voisikaan nähdä miten ne sopivat yhteen, meillä ei kuitenkaan olisi oikeutta päättää sitä kumman me torjuisimme. Meidän on hyväksyttävä ja julistettava niitä molempia. Raamattu menee jopa pidemmälle julistaessaan tällaisia paradokseja.

Miten sinä vastaisit kysymykseen, ”onko Jumala pelastanut jokaisen”? Olisimme ehkä taipuvaisia sanomaan, ”ei, vain ne uskovat, pelastuvat”, koska emme halua kenenkään ajattelevan, että me olemme universalisteja. Ja lausunto, ”vain ne jotka uskovat, pelastuvat”, on itse asiassa tosi, mutta se on vain osa totuudesta tai vain yksi tapa ilmaista totuus.

1. Timoteus 4:10 Sillä siksi me vaivaa näemme ja kilvoittelemme, että olemme panneet toivomme elävään Jumalaan, joka on kaikkien ihmisten Vapahtaja, varsinkin uskovien.

Jostain syystä tätä kohtaa ei ole käytetty paljon katekismuksissamme ja kirjoituksissamme eikä se ole läheskään niin tuttu kuin muut objektiivista vanhurskauttamista käsittelevät raamatunkohdat. Muistan miten luin sen eräänä päivänä Raamatustani (en muista tarkalleen milloin) ja ajattelin: ”Vau, en usko että olisin itse sanonut sitä noin.” Kristus on kaikkien ihmisten Vapahtaja?? Eikö tuo ole universalismia?? Eikö tuo ole ristiriidassa sen kanssa, että ”joka ei usko, tuomitaan kadotukseen”?? En olisi sanonut sitä tuolla tavalla, mutta Jumala sanoi. Hän sanoi, koska hän haluaa meidän olevan aivan varmoja kahdesta totuudesta, jotka meistä näyttävät ristiriitaisilta. Jos joku pelastuu, hän pelastuu kokonaan Kristuksen hänen puolestaan tekemän työn tähden. Emme lisää mitään pelastukseen, joka on Kristuksen valmiiksisaattama työ. Jos joku joutuu kadotukseen, se johtuu kokonaan siitä, että hän torjuu pelastuksen, joka oli häntä varten. En voi uskoa sitä, mutta se on totta. En voi uskoa sitä, mutta uskon.

Vahva ja ajatuksia herättävä tapa sanoa se: Kristus on kaikkien ihmisten Vapahtaja. Hän ei sano, että voisi olla kaikkien ihmisten Vapahtaja, jos he vain uskoisivat. Kristus saattaisi olla sinun Vapahtajasi, jos lisäisit uskon Hänen työhönsä. Hän sanoo yksinkertaisesti, ”Kristus on kaikkien ihmisten Vapahtaja”. Tämä on objektiivinen vanhurskauttaminen. Tämä on toinen tapa sanoa, ”Jumala antoi anteeksi maailman synnit”. Mutta siellä missä on objektiivinen vanhurskauttaminen, ei subjektiivinen vanhurskauttaminen

ole koskaan kaukana jäljessä, ”varsinkin uskovien”. Kaikille annettiin anteeksiantamuksen lahja. Kaikki eivät hyödy lahjasta. Sanomme molemmat, koska Raamattu sanoo molemmat.

Vaikka ”onnellisen epäjohdonmukaisuuden” vuoksi jotkut ihmiset, jotka kieltävät objektiivisen vanhurskauttamisen, saarnaavatkin evankeliumia, evankeliumi ilman objektiivista vanhurskauttamista, millä nimellä sitä sitten kutsutaankaan, on todellisuudessa toinen evankeliumi, joka todellisuudessa ei ole evankeliumi. Se ei todellisuudessa ole hyvä uutinen.

Johdonmukainen kalvinisti ei voi saarnata ihmisjoukolla, ”Kristus kuoli sinun syntiesi tähden”, koska hän uskoo, että Kristus kuoli vain joidenkin heistä puolesta. Johdonmukainen arminiolainen ei voi sanoa, ”Jumala on antanut sinun syntiesi anteeksi”. Hänen täytyy sanoa, ”jos uskot, Jumala antaa sinun syntiesi anteeksi”. Näiden molempien ihmispoloisten täytyy katsoa omaan uskoonsa tai vielä pahempaa, omiin töihinsä, saadakseen varmuuden, että heillä on anteeksiantamus.

Suuresta englantilaisesta uskonpuhdistuksen puolestataistelijasta Oliver Cromwellista on kertomus, kun hän makasi kuolinvuoteellaan. Häneltä kysyttiin, ”uskotko?”, ja hän sanoi, ”en ole varma”. Sitten häneltä kysyttiin, ”uskoitko koskaan”? Siihen hän vastasi, ”kyllä”. Kerran pelastunut – aina pelastunut – miten säälittävä tilanne etsiä toivoa. Mennyt tai nykyinen usko – miten heikko sauva, johon turvautua saadakseen tukea.

Miten paljon parempi onkaan unohtaa itsensä ja katsoa ristille. Miten paljon parempi onkaan tarttua sanoihin, ”se on täytetty”.

Jeesus eli, kuoli ja nousi kuolleista sinun puolestasi. Sinun syntiesi ovat anteeksiannettut. Se on totta uskoitpa sen tai et.

Jeesus eli, kuoli ja nousi kuolleista sinun puolestasi. Sinun syntiesi ovat anteeksiannettut. Se on totta olitpa hereillä tai nukut.

Jeesus eli, kuoli ja nousi kuolleista sinun puolestasi. Sinun syntiesi ovat anteeksiannettut. Se on totta uskotpa sen tai et.

Jeesus eli, kuoli ja nousi kuolleista sinun puolestasi. Sinun syntiesi ovat anteeksiannettut. Se on totta silloin kun sinun uskosi on vahva ja kun se on heikko.

Jeesus eli, kuoli ja nousi kuolleista sinun puolestasi. Sinun syntiesi ovat anteeksiannettut. Se on totta, kun olet kuolinvuoteellasi ja tietoisuus on heikentymässä.

Se on täytetty! Maailman synnit on annettu anteeksi. Sinun syntiesi ovat anteeksiannettut.

Tartun siihen, mitä minun Vapahtajani opetti ja luotan siihen tuntuupa joltakin tai ei.

Sovituksen käsitteitä

- 1) **Syntien maksu** Hyvitys, Lunnat, Sovitus (nykyaikainen käyttö) Sovituksen nykyaikainen käyttö
 Ekspiaatio (sovitus), Lunastus

- 2) **Siltasana** Propitiaatio Heprea = maksu Sovitusuhri (NIV –käännös)
 Kreikka = sovitus

- 3) **Maksun hyväksyminen** Sovinto, Syntien anteeksiantaminen, Sovitus (KJV –käännös, 1x)
 Vanhurskauttaminen,
 Sovitus (alkuperäinen
 merkitys = yhdessä hetkessä)

Sanat	Lunastus apolutr- (apolutr-)	Hyvitys Ekspiaatio Uhri Lunnat	Propitiaatio <Sovitus> 'ilas- (hilas-) rpk (kapar)	Sovitus katallassw (katalassoo)	Vanhurskautta- minen dik- (dik-)
Käsitteet					
Maksu	xxxxxxx	xxxxxxx	xxxxxxxxxx		
Anteeksiantamus	x Ef.1:7		xxxxxxxxxx 1x	xxxxx	=xxxxx
Pääsy pelastuk- seen	xx Room.8:23			x Kol.1:20	

Käännöshdotukset

apolutr- (apolutr-) = maksaa lunnat, lunastaa
 rpk (kapar) = maksaa lunnat, täydellinen maksu
 'ilas- (hilas-) = täysi maksu, hyvittävä maksu, sovituksiksi
 katallassw (katalassoo) = sovittaa
 dik- (dik-) = vanhurskauttaa, antaa anteeksi, julistaa vanhurskaaksi